

Cabell d'àngel

Tenia por als avions, però li agradava molt viatjar. Agafava les seves ales i es traslladava dins els seus somnis. Sovint volava amb les seves virtuts emplomallades a la Ciutat de les Llums. Li agradava anar sobretot a la tardor.

Damunt el cel es permetia el capritx d'embolicar-se entre el cel rogent abans que es fes fosc. De cop i volta, quan arribava la nit, l'acompanyava un gall vermellós i també un peix blau que flotava mil metres per sobre del Sena.

Quan la nit havia assolit el seu punt més àlgid, ella guaitava, i si sentia el batec d'un cor solitari, l'agafava i se'l'emportava amunt per guarir-lo. Una amant i un amant. Rere una, un altre i rere un, una altra. Cosia els retalls dels seus cors desfets i esmicolats, i de vegades, els hi deixava, mentre estava amb elles o amb ells, que pentinessin els seus cabells. No eren rossos, tampoc blancs. Però brillaven com la Lluna Plena. Com allò que els humans creuen que és l'ésser que els protegeix de qualsevol perill.

Quan el gall marcava l'inici del dia i el peix tornava al riu, ella batia les ales i despertava a terra ferma.

A la nit següent, un altre cop. Tancava els ulls, i com una tecla de piano, nua, trepitjava les escales del cel per llençar-se a l'infinit i batre les seves ales. Aquest cop, una jove vestida de blau tocava un violoncel verd i la mirava mentre travessava el cel rogent amb una trompeta. Sobre la Ciutat de l'Amor, petits amics i un cavall groc, verd i petit l'acompanyaven i flotaven en un quadre dedicat al plaer de la música i dels colors.

Ella volava mentre sortien flors per tot arreu al ritme del violoncel. El seu cabell es confonia amb els núvols, perquè era d'un altre món tan diferent al nostre.

De cop i volta, el cel es va tornar blau, d'un blau immens com l'oceà i l'amant la va besar sota la mirada de tots els seus acompanyants, sota la mirada del peix, del gall... i es van transformar en el mateix cel tots d'una, i van restar tota la nit i tot el dia blau com peces d'un mateix trencaclosques.

L'endemà va despertar i va estendre el seu cos recolzant el cap a les potes del seu llit. De sobte, l'animaló verd amb un ull egipci va aparèixer, i se la va

quedar mirant, tota penjada. Ella primer es va espantar, però després va tancar els ulls i l'animal verd que no existia la va prendre un altre cop als cels blaus de la ciutat que més estimava.

La va deixar i les seves ales van ressorgir. Ella va buscar aquell animaló que mai havia vist, però ell ja feia temps que no hi era. Va volar sobre la famosa nina de ferro. La més alta aleshores, i va veure un paracaigudista que buscava ajut. Va fer que dos dels seus amants s'estiressin a terra amb el cap junt, però amb els peus cap a l'altra banda, i llavors, l'ésser de dos caps amb amor a la mà i el gat que no era gat, es van adonar que el que ells creien que era una au, realment era un àngel que desapareixia del quadre i que amb el seu cabell sempre pintava finestres de tots els colors. Era ella, la que marxava un altre cop.

I al matí, va despertar i es va adonar que la seva vida en realitat era un somni, i que el fet de desvetllar-se és el que realment va matar al gall, al peix, al cavall, a la violoncel·lista, a l'animal que no va existir, als amants, a la nina de ferro, al paracaigudista, a l'ésser de dos caps amb amor a la mà i al gat que no era gat. I va ser llavors quan ella va caure en que "només el cel sap perquè l'estimem tant".